

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 Уп. 91/10
05.09.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Мирјане Аранђеловић, чланова већа, са судским саветником Душком Маринковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби А.А. из ..., ... бр. ..., коју заступа Александар Порубовић, адвокат из Београда, Господара Вучића бр. 180, за понављање судског поступка окончаног решењем 23 У. 4603/10 (2008) од 17.06.2010. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 05.09.2012. године, донео је,

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА и ДОЗВОЉАВА понављање управно-судског поступка окончаног решењем Управног суда 23 У. 4603/10 (2008) од 17.06.2010. године и ово решење **СЕ УКИДА**.

II Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Тужилац А.А. поднела је овом суду дана 03.11.2010.године тужбу за понављање поступка окончаног решењем овог суда 23 У. 4603/10 (2008) од 17.06.2010. године, наводећи да је поводом налога из решења Врховног суда У. 5224/08 од 01.04.2009. године, којим је тужиоцу наложено да се писмено изјасни да ли је задовољан накнадно донетим решењем туженог органа у другостепеном поступку, у остављеном року предао своје изјашњење дана 22.04.2009. године писарници Врховног суда Србије. Уз тужбу за понављање поступка тужилац је приложио поднесак, који је према пријемном печату Врховног суда Србије у том

суду примљен дана 22.04.2009. године и којим поводом решења Врховног суда од 01.04.2009. године тужилац обавештава наведени суд да тужбени захтев проширује и на решење Министарства финансија, Пореска управа, Регионални центар Београд број 4700-469/2008 од 06.11.2008. године. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужба за понављање поступка достављена је на одговор Министарству финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Београд, које је било тужени у предмету овога суда 23 У. 4603/10 (2008). Уз поднесак од 05.07.2012. године тужени орган доставио је списе предмета са решењем број 4700-469/2008 од 06.11.2008. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Београд, Филијале Земун број 47-00887/2007-0021-010 од 31.03.2008. године.

Одлучујући о поднетој тужби за понављање поступка, у смислу члана 58, 59, 61, 62. и 63. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је, по оцени навода тужбе, решавајући без одржавања усмене расправе јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба за понављање поступка основана.

Како се види из списка предмета, тужилац је дана 17.07.2008. године тужбом поднетом Врховном суду Србије, која је заведена под У. 5224/08 покренуо спор због „ћутања администрације“, наводећи да је против решења Пореске управе – Филијала Земун број 47-00887/2007-0021-010 333798219 од 31.03.2008. године, дана 24.04.2008. године изјавио жалбу коју је првостепени орган примио 29.04.2008. године, а дана 02.07.2008. године поновио је захтев за поступање, јер о напред наведеној жалби није одлучено. Врховни суд Србије је решењем У 5224/08 од 01.04.2009. године, поводом одговора на тужбу туженог органа да је решењем број 4700-469/2008 од 06.11.2008. године одлучио у другостепеном управном поступку тако што је жалбу тужиоца одбио као неосновану, наложио тужиоцу да у року од 15 дана од дана достављања наведеног решења, достави суду писмену изјаву да ли је задовољан накнадно донетим решењем туженог органа број 47-469/2008 од 06.11.2008. године, или остаје код поднете тужбе и у ком обиму, односно да ли тужбу проширује и на нови управни акт туженог органа. Управни суд је полазећи од стања у списима предмета према којима је пуномоћник тужиоца решење Врховног суда Србије од 01.04.2009. године примио дана 16.04.2009. године, а у остављеном року није поступио по том решењу, сагласно одредби члана 30. став 3. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), која се

примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву решења 23 У. 4603/10 (2008) од 17.06.2010. године. Међутим, како је уз тужбу за понављање поступка од 03.11.2010. године пуномоћник тужиоца доставио поднесак који је у Врховном суду Србије примљен дана 22.04.2009. године, у којем је навео да поводом решења Врховног суда од 01.04.2009. године тужбени захтев проширује и на решење Министарства финансија, Пореска управа, Регионални центар Београд број 4700-469/2008 од 06.11.2008. године и предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, то суд налази да су испуњени услови прописани чланом 51. Закона о управним споровима, са ког разлога је у смислу одредбе члана 63. истог закона, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Након оцене навода тужбе изјављене против оспореног решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Београд број 4700-469/2008 од 06.11.2008. године и извршеног увида у списе предмета туженог органа Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 31.03.2008. године, налазећи да је то решење донето у поступку у коме није било битних повреда правила поступања и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право.

Према стању у списима предмета, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, првостепени орган је решењем од 31.03.2008. године број 47-00887/2007-0021-010 тужиоцу, као пореском обвезнику, у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности, утврдио непријављену обавезу пореза на доходак грађана – порез на друге приходе у износу од 1.241.034,30 динара и камату у износу од 194.512,80 динара закључно са 26.03.2008. године и наложио уплату утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода. Истим решењем тужиоцу је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачкама 1 до 1 диспозитива овог решења, као и да утврђене обавезе евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама у року од 15 дана од дана пријема овог решења, стим да жалба не одлаже његово извршење. Овакву одлуку првостепени орган донео је са разлога што је у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, обрачунавање и плаћања пореза на остале јавне приходе, обрачунавања и плаћања пореза и доприноса по одбитку – порез на доходак грађана контролом извода са текућег рачуна

пословне банке, за примљене и издате рачуне и документацијом са којом располаже Пореска управа – Филајала Земун, добијених обавештења и информација од стране Пореске полиције, утврдио да је тужилац у контролисаном периоду и то од 17.05.2007. до 04.09.2007. године остварене приходе делимично евидентирао кроз пословне књиге. Такође је на основу издатих потврда и признаница, као и закључених уговора са пацијентима, за контролисани период првостепени орган утврдио да је тужилац примио уплате за издате рачуне који нису евидентирани у пословним књигама за 54 издата рачуна у укупном износу од 14.254.536,00 динара, а да је у пословним књигама на картици конта 2023 потраживање од купаца – грађана евидентирао рачуне у износу од 7.739.106,00 динара, те да разлика представља неевидентирани промет у износу од 6.515.430,00 динара, јер тужилац није евидентирао све готовинске рачуне за услуге лечења, на који начин није извршио ни обрачун и уплату пореза на доходак. На основу наведеног првостепени орган закључио је да наведена новчана средства имају карактер прихода који представља доходак физичког лица, на који није извршен обрачун и плаћање пореза по одбитку у складу са одредбама члана 99. и 101. Закона о порезу на доходак грађана а у вези члана 85. истог закона, те да је на тај начин избегао обрачунавање и плаћање пореза по одбитку у износу од 1.214.034,30 динара, на који се, у складу са чланом 75. став 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, обрачунава камата за период доспелости обавезе до 26.03.2008. године у износу од 194.512,80 динара. У поступку по жалби тужиоца, тужени орган закључио је да је правилно поступио првостепени орган када је у поступку контроле на укупан износ неуплаћених и неевидентираних дневних пазара извршио обрачун и наложио уплату пореза на друге приходе у складу са одредбом члана 85. Закона о порезу на доходак грађана. Ово са разлога што тужилац, као порески обвезник, није полагао готов новац на пословни рачун, чиме је повредио одредбе члана 4. Одлуке о условима и начину плаћања у готовом новцу у динарима за првна лица и за физичка лица која обављају делатност („Службени гласник РС“, број 57/04), у вези са одредбом члана 3. Закона о платном промету и одредбом члана 51. Закона о порезу на доходак грађана, нити је обезбедио евиденцију као и књиговодствене исправе о укупном примљеном новцу – дневним пазарима, нити је примљени новац евидентиран на рачуну 243 благајна, чиме је поступио и супротно одредби члана 12. Закона о рачуноводству и ревизији.

У погледу навода тужбе да се тужени орган у образложењу оспореног решења позвао на одредбу члана 58. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те да поменути члан закона уопште нема став 3., суд налази да су ови наводи без утицаја на

правилност и законитост оспореног решења. Ово са разлога што је првостепено решење донето у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза по одбитку-порез на доходак, пореза на додату вредност и пореза на остале јавне приходе, за период од 01.01.2006.године до 30.09.2007.године у ком контролисаном периоду је била на снази одредба члана 58. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“,бр.80/02...61/07).

Доносећи одлуку, овај суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да су исти наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку, нарочито у погледу примене материјалног права, правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“,бр.46/96) која се примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“,бр.111/09) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.09.2012. године, 23 Уп. 91/10

Записничар
Душко Маринковић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР